

Seperi József

Végső

Gitar' s'vuit, s'ouaplo
testek kavalládja,
vüelt tempo, Haugravar
boldog, forró pára.

Csaprot, Hotni üstökök,
günzák tarha táncá -
balfis, némbér, agg, káman,
lejté, ropja, járja.

Héllámosok, néltolók,
vígák, bus ünökök,
egüggük is stenk,
csalók, becsapókak.

Báruit adhat is kértet
mint, ki igérvü end,
A akírki, báruit mondhat,
ma seubi sem haruf

Füvegábau a Végső
füvönti gyermekét
- kárlábi kij - a mámor
lubichol kertészt.

Idegen költő

Idegen kocsmák, idegen tűzhelyek,
idegen ágyak – ez jutott nekem;
de megvendégelt a lázas képzelet
pazar fantáziával fényesen.
Okkal remélhetem hát: lágy mosollyal
Kitűntet egyszer tán a létezés
s mint tiszta körmű hivatalnok-féle,
ki tiszteli a szorgos méheket,
megkér, mielőtt homlokomra lépne,
töröljem le a veritékemet
s e tiszta körmű hivatalnok-féle
elnézést kér s egy száraz lábbelit. . .

mikor a füzesek alatt
– hűvös éjjeli óra –
csillagok tükre, friss patak
ringat virágot, kis halat
s (élmény)-szép dajkanóta
ajkán hús hullámcsobogás
s az élet nyűgös pillanat
s pár fáradt, meggyötört alak
szívében hűlni kész parázs